

Ради Радев
Мокро време

1.

Даръл Швайцър и Джордж Скитърс пиеха кафе. Намираха се в кафе-сладкарница „Уошингтън“ и седяха на маса за пушачи почти в самия център на заведението. Говореха си от близо час, когато Даръл почувства някаква влага.

Беше петият ден на февруари 2005 година. Навън не валеше нито дребен, тормозещ бузите на лицето сняг; нито дъжд, мокрещ краката до глезените. Само едно мрачно, потискащо време; един сух щипещ студ; и понякога вятър, бръснещ лицето и ръцете.

Даръл беше доста под средния ръст, висок само пет фута и два инча. Косата му беше черна, но доста прошарена, носеше малки кръгли очила с диоптър, а устните и носа му бяха малки, почти незабележими. Ако беше герой на анимационен филм, задължително щяха да го назоват Бебето-Професор. Имаше сериозен и интелигентен стил на говорене.

Даръл Швайцър за всеки случай погледна тавана на сладкарницата. Не капеше. Вътре беше сравнително топло – и двамата си бяха свалили якетата. Даръл отново се озърна, за да види какво или откъде го мокри. Сервитьорите бяха далеч, следователно бе невъзможно някой да се е спянал и да е преобърнал таблата с питиета върху него. Въпреки всичко Даръл се чувстваше мокър.

Швайцър усещаше влага по врата си; по целия си гръб и по горната част на задника.

Внезапно Даръл попита Джордж:

– Капе ли отнякъде?

– Не. – отвърна изненадан Джордж. Точно философстваше относно „1984“ на Оруел и изглеждаше раздразнен, че го прекъсват.

– Чувствам се мокър.

Джордж се изхили:

– Да не си се напикал?

– Не. Мокро ми е някъде около врата и около гръба.

– Може да си се насрал, знам ли? – Джордж изглежда се забавляваше.

Даръл се поозърна. Никой не зяпаше към него.

Поясни:

– Не е нищо толкова. Имам чувството, че някой ми е изсипал чаша

вода във врата.

Джордж предложи обяснение:

– Може да си се изпотил?

– Едва ли. Не би трябвало да е чак толкова мокро.

Двамата платиха на сервитьорката и излязоха пред кафето. Джордж доста стърчеше над приятеля си. Беше висок шест фута без инч, лицето му беше бяло и младолико. Носът му бе чип, а устните – тънки и някак превзети, но почти винаги усмихнати. Кафявите очи на Джордж сякаш излъчваха интелект и радост, като че показваха вродената му склонност да се шегува постоянно.

Даръл видимо бързаше да си тръгне.

– Джордж, нали ще ме извиниш? За пръв път ми се случва нещо такова. Искам да се прибера вкъщи, да се съблека и да видя какво става с мене.

– Добре. – разочаровано каза Джордж. – Довиждане засега. Звънни ако може, като разбереш какво е.

– Довиждане.

Даръл Швайцър хвана такси и потегли към къщи. Вече минаваше шест и добре, че беше зима и се смрачаваше, та шофьорът на таксито не виждаше колко е мокър. Даръл усещаше, че мокри и седалката зад него.

Веднага щом се прибра вкъщи, Швайцър заключи вратата. После разхвърля всичките си дрехи и застана пред голямото огледало в антрето. Беше като в онази пословица дали можеш да си видиш гръба... Само че Даръл разполагаше с огледало. Целият му гръб, врата, както и горната част на краката бяха мокри. Все едно беше излязъл от басейн. Непонятно. Не си спомняше да е стоял под капчук. Нито пък по пътя имаше локви. Нито пък беше влизал с дрехи под душа.

Даръл разгледа и дрехите си. Бяха абсолютно мокри отзад в горната си част.

Швайцър набра Джордж Скитърс.

– Ало... Джордж?

– Да. Разбра ли от какво си се намокрил?

– Не. Това е лошото. Все едно някой ми е изсипал бутилка минерална във врата. Петлитрова.

– Странно. Сигурен ли си, че някой не те е полял от терасата си?

– Да. Щях да помня.

– Мога ли с нещо да ти помогна?

– Не. Поне засега не мога да се сетя. Страх ме е да не се повтори.

– Нали не взимаш наркотици?

– НЕ!

– Да си се напивал скоро?

– Не! – Джордж почваше да го дразни. – Ще ти звънна ако разбере нещо повече. Чао.

– Чао. И се пази.

Даръл си взе душ. Подсуши се и се облече. Нови слипове, разбира се, а също и тъмносин анцуг „Найк“, с който обикновено се моташе когато си беше вкъщи.

Понечи да отиде в спалнята и да се опъне на леглото. После размисли. Отиде до килера и започна да ровичка. Най-после успя да намери няколко големи парчета полиетилен и ги опъна върху спалнята. Едва тогава си пусна телевизора и посмя да се опъне на огромния креват.

Пет минути по-късно усети нещо мокро да се стича по врата му.

2.

На другия ден Даръл реши да не ходи на работа. Беше репортер в един малък вестник на име „Дейли Рипортър“. Днес щяха да минат и без него. За всеки случай се обади в редакцията, че е болен и не може да дойде.

После отиде да огледа леглото си. Приличаше на малък басейн. Въпреки найлоните, водата беше протекла навсякъде. Дори имаше малки локвички по линолеума под леглото. Страната на килима, която се намираще до светлокафявата спалня, също бе леко влажна.

Даръл Швайцър бе вир вода. Целият му гръб и врат бяха мокри. Задната част на краката също. Странно, но предната част на тялото му бе суха.

Даръл изхвърли матрака на спалнята на терасата. Да съхне. Подсуши пода с парцали. През цялото време усещаше как по врата му капе течност. Понеже беше безцветна и не миришеше, Даръл реши, че е вода. Предпазливо близна малко. Най-обикновена вода. Само, че незнайно защо се появяваше отнякъде и се стичаше по врата му.

Даръл беше чел за левитация. Беше чел и за пирокинеза. Случаи на спонтанно samozапалване на хора. Както някой си седял на стола, изведнъж се запалил. Човекът изгорял, стола бил само леко опушен.

Даръл си помисли във весело отчаяние: „Има две решения на проблема. Или да се превърна напълно и окончателно във воден дух. Или да стана материал за публикация във всички жълти вестници. А може да пуснат статия и в нашия вестник – «Дейли Рипортър». Предполагам, че ще искат да купят правата за материала по-евтино, понеже работя за тях.“

Даръл отиде в банята. За съжаление нямаше вана. Седна на ръба на тоалетната чиния и започна да мисли. На кого да се обади? На 911 нямаше да звъни със сигурност. В началото щяха да го поразпитат и да го огледат. После щяха да си тръгнат. Не след дълго щеше да дойде линейка с няколко яки санитарни. И вероятно някой лекар, който да ги предвожда. В ръцете си щеше да държи съдебно решение за настаняване в психиатрична клиника. Незнайно защо Даръл си представи, че очилата на лекаря ще бъдат запотени, а косата му – бяла и чорлава.

На Джордж. Ще се обадя на Джордж. Той трябва да измисли нещо.

Джордж Скитърс си изкарваше прехраната, като строеше коргове

за тенис. В свободното си време четеше много книги, беше изключително интелигентен и контактен човек. И приятел на Даръл.

Ако някой можеше да му помогне, това беше Джордж.

Даръл взе мобилния си телефон, марка Нокиа, от масичката пред компютъра. Набра Джордж Скитърс.

– Ало Джорджи, зает ли си?

– Всъщност не. – дочу се весел писклив глас от слушалката. – Днеска почивам.

– Ще дойдеш ли до къщи? Спешно е!

– Добре. След колко време?

– Колкото можеш по-бързо.

– Да не е станало нещо? Свързано ли е с вчерашното ти, хи-хи-хи... подмокряне?

– После ще ти разправам. Идваш ли?

– Да. При теб съм след десет минути.

Даръл затвори телефона. Реши, че трябва да закусува. За всеки случай събра всички видове килими и мокети от апартамента. Нахвърля ги в килера. Така щеше по-лесно да бърше пода като се намокри.

Капчиците продължаваха да се стичат по врата му. Даръл отвори хладилника и започна да го оглежда. Беше гладен.

Добре, че водата, която се стичаше по врата му, не беше много. Иначе имаше вероятност да наводни съседите под него.

3.

Джордж тропаше на вратата като изтърван. Имаше звънец, но на Джордж винаги му харесваше да тропа. Силно. Даръл му отвори. Домакинът беше облечен в бял халат. Гостенинът бе навлечен в тъмносини спортни панталони и шушляково яке в същия цвят.

Джордж задъхано попита:

– Какво става с тебе?

– Мокря се. Отнякъде по мене тече вода. Капе дори когато спя. Трябва да ми помогнеш.

Джордж каза:

– Искам да видя. Седни някъде да те огледам. Това, което твърдиш, е смахнато и невероятно.

– Добре. Само че ще седна на табуретка. И ще сложим зад нея леген.

След половин час Джордж възкликна:

– Прав си, мамка му!

Даръл седеше на една табуретка в спалнята. Тя беше покрита с найлон. Зад нея имаше леген, който беше пълен една трета с вода. Около Даръл беше почти сухо. Джордж, който не го изтърваше от поглед, от време на време забърсваше пода с парцали, изтискваше ги и ги простираше в банята да съхнат.

Даръл каза отчаяно:

– И какво ще правя сега?

4.

Джордж бе звънял в най-различни центрове за парапсихични изследвания, в агенции за паранормални явления и институти за алтернативна наука.

В продължение на няколко дни през малкия апартамент на Даръл бе преминала върволица хора. Бяха го снимали, разпитвали до изнеможаване и изследвали с най-различни святащи и бипкащи джаджи.

В продължение на три дни Джордж седеше до Даръл, готвеше му и му помагаше му да забърсва насъбралата се вода. От време на време отскачаше до най-близкия магазин за полуфабрикати. Или пък нови парцали и гъби. Дори беше купил няколко пакета пелени, за да може поне през нощта Даръл да спи сравнително сух.

Джордж му помагаше. Най-вече отказваше да допусне в апартамента всеки, който поне малко му заприличаше на журналист от таблоид. Джордж отказа да допусне дори и колегите на Даръл от вестник „Дейли Рипортьър“.

„Колкото по-малко шум, толкова по-добре“, беше заявил Джордж след като изгони колегите му. Малко се поскараха, защото имаше вероятност да са дошли не заради сензацийата, а просто да видят Даръл.

На четвъртия ден „откакто дойде потопахт“ (според Джордж), на вратата се позвъни. Джордж Скитърс отвори предпазливо.

Пред вратата имаше двама мъже с еднакви сиви костюми. Дори физиономията им имаха бръчки на еднакви места.

Очите им гледаха някак мрачно и безчувствено.

Джордж попита пискливо:

– Кои сте вие? Какво искате?

По възрастния от двамата извади служебна карта и я показа. Представи се:

– Специален агент Ливайн. ФБР. Колегата е специален агент Проски.

– Разкарайте се! – излая Джордж.

И понечи да затвори вратата. Двамата едновременно сложиха обувките си в процепа между касата и вратата. После едновременно я натиснаха и избутаха Джордж навътре. Влязоха в апартамента, затвориха вратата и я заключиха.

– Това е влизане с взлом. – обяви Джордж. – Апартамента е частна

собственост. Ще ви съдя!

По-възрастният – агент Ливайн – гледаше някак отегчено. После извади от вътрешния джоб на самото си някакъв документ.

Спокойно каза:

– Имаме заповед за обиск. Също така имаме разрешение да изземем всичко, което по някакъв начин представлява парапсихически феномен.

Двамата се заоглеждаха из апартамента. После тръгнаха към спалнята, поведени от шума на телевизора.

Джордж изкрещя:

– Даръл! Тука дойдоха двама откачени. Казват, че са от ФБР. Дано наистина да са, защото след пет минути ще ги изритам като бездомни кучета!

Двамата агенти влязоха в спалнята. Не обръщаха внимание на заплахите и натякванията на Джордж.

Даръл седеше на един фотьойл, покрит с найлон, и гледаше телевизия. По-младият Проски попита:

– Вие ли сте Даръл Швайцър?

– Да. А вие кои сте... задници?

С отдавна заучени движения двамата извадиха служебните си карти и се представиха отново. После обградиха Даръл и започнаха да го разглеждат и да душат около него. Зяпаха го все едно е особено интересно цвете в хербарий.

По някое време специален агент Проски каза:

– Даръл Швайцър, вие ще дойдете с нас. Имат пет минути да се преоблечете.

Джордж пак се развика:

– Ей, нещастници, работил съм 4 години в полицията. Не можете току така да го отведете, без да имате заповед за арест.

– Имаме. – безразлично каза агент Ливайн. – Ето я.

Той порови в костюма си измъкна заповед за арест. Беше документ за задържане на лицето Даръл Швайцър.

Джордж изляя:

– Даръл нищо не е направил, мамка ви. По какво обвинение ще го арестувате?

Агент Ливайн каза:

– Все ще измислим нещо. Дребно хулиганство. Тормоз на съседите посредством умишлено наводняване. – Детективът се ухили. Усмивката му беше все така студена. – Ако мислите да викате полиция, опитайте. Тя ще ни сътрудничи.

Джордж Скитърс пристъпи напред. Стискаше ръцете си в юмруци. Излая:

– Даръл, хайде да изхвърлим тези нагли копелета.

По-младият агент извади пистолет. Сините му очи гледаха злобно. Агент Проски насочи пистолета си към Джордж. Заплаши:

– В заповедта пише, че трябва да задържим Даръл Швайцър. Ти не ни трябваш. Можем да те очистим и никой няма да свидетелства. Мокротото ти приятелче ще знае, но там, където го водим, никой няма да го пита. Нито някой ще вземе показанията му под внимание.

Агент Ливайн бе бръкнал под самото си, но не извади оръжие. Засега. Явно бе по-сдържаният от двамата.

Обърна се към Даръл и нареди:

– Обличай се, приятел. Ти си интерес за националната сигурност. Да те вземат дяволите, прояви малко патриотизъм.

Даръл започна да се облича. Навлече бели хавлиени чорапи, дънки в индигов цвят и едно червено боди с дълги ръкави.

Джордж процеди злобно:

– Когато се уволних от полицията, ми оставиха служебния пистолет. Ако още веднъж ви видя приятелчета, ще ви гръмна.

Двамата агенти не му обърнаха внимание. На вратата Даръл се обърна и прегърна Джордж. Каза:

– Дано пак се видим, Джорджи. Чао.

– Чао...

Внезапно Даръл се разхили като откачен. По-младият агент попита:

– На какво се смееш?

– На вас тъпи, копелета. Не знам къде ме водите, ама докато ме заркате, колата ви ще заприлича на басейн.

5.

От няколко дни държаха Даръл в стая без прозорци. Едната стена на стаята бе направена от огледала. Даръл обаче се досети, че огледалата всъщност са еднопосочни прозорци за наблюдение. Следяха го с най-различни камери, детектори и скенери. Сигурно и записваха. Уредите бяха замаскирани, но Даръл понякога чуваше бръмченето и жуженето им.

Даръл започна да отговаря на въпросите на хората, които го посещаваха, едва на втория ден. В началото само мълчеше и от време-навреме се хилеше идиотски.

Постепенно започнаха да обзавеждат стаята му. В единия край поставиха телевизор с огромен ЛСД екран.

Дори му донесоха един компютър, марка Дел. Включваха му Интернет само по един час на ден. През това време, винаги имаше по един агент в стаята, който го следеше да не изпраща и-мейли или съобщения до мобилни телефони.

„Много сте се загрижили за мене?“ – учуди се Даръл.

„Да ти кажа честно, някои фирми плащат луди пари за проучването на най-новите им продукти в изолирани условия“. – обясни агент Ливайн. „После искаме мнението ти за всяка вещ, която сме ти донесли в стаята.“

На третия ден донесоха на Даръл клетъчен телефон, марка Нокиа. Беше някакъв абсолютно нов прототип, но нямаше СИМ-карта. Даръл се възмути:

– За какво сте ми донесли телефон, от който не мога да звъня?

– Разгледай всичките му функции. Има и игри. После ще ни кажеш дали ти е харесал. – отвърна агент Проски.

През цялото това време водата продължаваше да капе върху Даръл. Стаята му беше покрита с линолеум; подът имаше лек наклон и водата се изтичаше. Всеки ден му носеха нови дрехи. Към стаята имаше малка баня с тоалетна, която Даръл посещаваше, когато си поиска.

Само засега не му даваха прибори за бръснене.

На четвъртия ден, откакто затвориха Даръл, водата спря да капе. Швайцър пошурия от радост. Започна да крещи и да се мята върху мебелите.

Радостта му трая някъде около 15 минути. После той усети отново

познатите капки във врата си. Само че някак си течността беше по-гъста.

Веднага в стаята нахълтаха няколко човека с бели престилки. Придружаваха ги Ливайн и Проски.

Лаборантите взеха проби от новата течност в епруветки и си излязоха.

На петия ден съобщиха на Даръл, че новата течност, която сега капеше по врата му, има почистващи свойства.

Имаше бял цвят и гъста консистенция.

На шестия ден Даръл усети, че отново по врата му капе вода. Усещаше, че почва да полудява. Защо точно на него трябваше да му се случи? Не знаеше какво е това, но някой от посетителите му бе подметнал една думичка.

Аквакинеза.

Даръл се разкрещя. След това хвана плазмения екран на телевизора. Вдигна го и го запокити на пода. Започна да вика:

– Спрете това нещо! Спрете тази вода! Спрете тази вода, моля ви, спрете тази вода!

Даръл се строполи на пода и се сви на кълбо. Започна да повтаря, изпадайки в нещо като ступор:

– Спрететазивода, моляви, спрететазивода.

Отново влязоха хора с бели престилки. Само, че този път имаха рамене като професионални футболисти. Набързо омотаха Даръл в усмирителна риза и му биха някаква инжекция. Тя го приспа.

Когато Даръл се събуди, видя, че стаята му беше празна. Бяха взели компютъра, остатъците от телевизор, дори и мобилния телефон. Бяха му оставили само стол, маса и леглото, в което спеше. Бяха му свалили и усмирителната риза.

На седмия ден Даръл започна да се върти. Отстрани изглеждаше като най-обикновено салто. После още едно.

Краката му сами отскачаха напред. После Даръл се премятеше през глава и отново падаше на краката си.

Отново му сложиха усмирителна риза. Даръл продължаваше да се върти. Отскок напред. Пълен оборот във въздуха. Падане на крака. И отново. И отново.

Даръл усещаше, че полудява. Досега не вярваше в свръхестествени неща. Но вече вярваше. Вече мислеше, че Дявола го е избрал, за да си играе с него. Вече беше готов да се самоубие. Само и само да спрат ужасните неща, които се случваха с него.

На осмия ден водата спря отново. Само, че въртенето зачести. Даръл вече правеше по две салта на минута.

После започна да се премята по-често. И по-често. И пак. И пак.

6.

На деветия ден Даръл Швайцър изчезна. Първо около него се появи бяла светлина. После той започна да се премята все по-често. И по-често. Скоростта му на въртене започна да изморява очите на наблюдателите му.

После синята светлина се усили. Започна да блести все по-ярко и по-ярко.

Внезапно се чу тих звук – ПУК. Лека имплозия. Даръл Швайцър изчезна.

Когато светлината намалая, учените и агентите, видяха, че в стаята на мястото на Даръл Швайцър се е появило нещо друго. Части. Най-различни джаджи, чаркове и части. Бяха струпани на купчина.

Точно на мястото, където допреди малко беше Даръл Швайцър.

Един от учените предложи:

– Хайде да влезем и да изследваме частите, които се появиха.

Агент Ливайн го спря:

– Може да има радиация.

Тук в разговора се намеси световноизвестният учен-физик Патрик Киршнер. Беше поканен специално за проекта „Швайцър“. Докторът беше среден на ръст, доста кльощав, имаше огромни очила и сива коса, вчесана назад. Почти винаги носеше дрехи конфекция с неопределен цвят – между кафяво и сиво. Имаше и мустаци, които провисваха към долната му уста и му придаваха леко парцалив вид.

Д-р Кишнер каза:

– Скенерите показват, че в стаята няма радиация. Базирайки се на познанията си, мога да кажа, че току-що наблюдавахме електромагнитно индуцирана прозрачност.

Агентите Швайцър и Проски се спогледаха. После Ливайн каза:

– Въпреки това ние първи ще влезем в стаята и ще я огледаме. Възможно е в стаята да има някаква опасност. За която вие – учените, няма да сте подготвени.

Патрик Кишнер се съгласи:

– Добре. Ще общуваме чрез микрофона оттук.

Ученият Кишнер видя възможност да блесне и да изпъкне пред по-неизвестните си колеги. Продължи да обяснява:

– По наблюденията си оттук разпознавам някои от частите в стаята.

Колеги, виждам, че вие не ме разбирате напълно. Но аз различавам магнитни шифтове, един поточен кондензатор, пружинни шарнири, един кварков ускорител на частици...

Специалните агенти Проски и Ливайн влязоха в стаята, където допреди малко беше Даръл Швайцър.

По микрофона продължаваха да чуват гласа на учения Патрик Киршнер:

– Колеги, виждам още вакуумни чашки, фотонен червяк и гравитационен модулатор. Проклети неутрони! За тези уреди науката още не е създала дори теоретични разработки!

Агентите Проски и Ливайн извикаха от радост. Бяха намерили нещо. Агент Ливайн каза по микрофона:

– Доктор Киршнер, намерихме лист хартия. Да се опитаме ли да го прочетем?

– Да, стига да можете. – презрително каза физикът. После продължи. – И така, колеги, мога да обобщя. Даръл Швайцър е попаднал в пространствено-времеви тунел и е бил засмукан в него. Пространствено-времевия тунел е предизвикан от непознат на нашата наука уред.

Останалите учени се спогледаха. После попитаха:

– Доктор Киршнер, искате да кажете, че всички странни явления, свързани с Даръл Швайцър, са причинени от неизвестна на науката машина?

Физикът доволно се ухили:

– Именно. Машината се е повредила и е започнала да предизвиква аномалии около Даръл Швайцър. Да го кажа на жаргон – после, когато машината се е прецакала напълно, Даръл изчезна. А на негово място се появиха частите от машината.

Агент Проски попита:

– Искате да кажете, че Даръл Швайцър е жив и здрав? Само че се намира на някакво друго място?

– Точно така. – каза Киршнер. – Нещо повече. Всички явления и странности, които се появяваха периодично около Швайцър, вече са изчезнали. В настоящия момент, господин Швайцър, където и да е, вече е един напълно нормален индивид, с нормална среда около него.

Всички учени гледаха почитателно д-р Киршнер. Вторият най-велик ум на планетата след Айнщайн. Ето какво беше той.

От тонколониите се чу гласът на агент Ливайн:

– Д-р Киршнер. Мисля че разчитам какво пише на листчето, което

намерихме сред джаджите. Да ви го прочета ли?

– Давайте. – съгласи се Патрик Киршнер. Искам само да вметна, че каквото и да пише на листчето, ще видите, че съм напълно прав.

Детектив Ливайн започна да чете написаното:

– „Перални машини «Кип Торн». Новите перални машини на Времето. Защо да ходите с леке по дрехите на делови срещи? Защо да се срещате с любимата, когато дрехите ви са измачкани? Пералните машини «Торн» имат специална настройка за връщане на времето с един час назад. Върнете времето. През това време пералнята «Кип Торн» ще изпере, изсуши и изглади вашите дрехи. За да изглеждате перфектно винаги, купете си перална машина на Времето «Кип Торн». Внимание! Тази машина е само прототип. Не предлагаме гаранция при евентуална повреда. Серийното производство на перални машини «Кип Торн» ще започне през следващата – 2206 година“.

КРАЙ

© 2005 Ради Радев

Източник: <http://www.swordandmagic.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1913>]